

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

LA CAIXA DELS SOLDATS	
	Pesetas
Socorro al soldat <i>Fructuós Ramón Bastida</i> , del Regimiento Infantería Vizcaya, núm. 51; pateix del pit.	
—Viu: Carrer de la Creu. (Tarrasa).....	20
Socorro al soldat <i>Joan Durán Comellas</i> , del Regimiento de la Princesa, núm. 4; pateix de disenteria.	
—Viu: Carrer de Buenos-Aires. (Castellbisbal).....	30
	50
Existencia en 5 de Juny	295
Existencia avuy.....	245

LA CRISIS DEL SINGLOT

En Cánovas ha imitat als personatges de las comedias antigua: «Hace que se va y vuelve.» Tal ha sigut l'última crisis: un pas de comedia. Pero un pas de comedia sense solta, ab lo teló de boca tirat, sense deixarse veure á ningú lo que ocurría darrera de la tela, y procurant que no arribessin al públic pagano 'ls conceptes ni la mes mínima paraula dels interlocutors que han intervengut en l'obra.

Quan s'ha tirat teló algú ha dit com en Tony Grice de bona memòria:—Senyors: aixó es res.

Y en efecte: ha reaparegut l'olímpich D. Anton rodejat del mateix personal de la companyia conservadora que té al seu càrrec les representacions, desde l'home de les bofetadas al microscòpic Castellanito repartit en la poltrona ultramarina convertida en una basseta.

Los mateixos gossos ab los mateixos collars. Y segueixi la broma.

* * * En tots los païssos del mon regits pel sistema parlamentari las crissis políticas se determinan per fets ó per motius mes ó menos poderosos, pero sempre clars y transparents, què passan á ser desde 'ls primers instantants del domini públic.

La falta de apoyo en la majoria de algun dels dos cossos colegisladors; la necessitat imposta per la marxa dels aconteixements de imprimir á la política un canvi radical renyit ab los antecedents ó ab lo criteri del govern dimissionari, ó quan no altra cosa, la circumstancia de surgir alguna diferencia irreductible entre 'ls ministres. Aquests son, ordinariament, los motius que ocasionan una crisi.

Pero aquí á Espanya las crissis son artificiosas, com es artificios tot lo que 'ns rodeja. De tal arbre, tal fruyt. Aixís avuy ignorém las causes verdaderas de l'última caparrada de 'n Cánovas, fins al extrem de no ser ningú capás d' explicar los motius que van induhirlo á dimittir, ni las causes que avuy lo mouhen á continuar. Si no existian aquells motius ja què presentar la dimissió? Y si realment existeixen ja què recullirla, y seguir manant com si tal cosa?

* *

D. ALFRED CALDERÓN,
representant de LA CAMPANA DE GRACIA en l' Asamblea
nacional republicana.

Las Corts acabaven de donarli tot lo que volia: bills de indemnitat per las infinitas ilegalitats y transgresions cometidas durant lo periodo de la seva dictadura, y tots los medis per seguir cometentlas en lo successori, sense necessitat de sufrir á cada punt los embats parlamentaris. La minoria fusionista apartada de las Corts acabava de facilitarli l'obtenció de aquest gran número de facultats extraordinarias. Ell sol se posava en condicions de tallar lo bacallá. Per aquí, donchs, no podia sobrevenir la crisi.

Respecte á la manera de gobernar, menos encare. D. Anton apropiantse totas las solucions, y posantlas totes en planta, lo mateix las propias que las agenes, no es home que tinga de apurarse per res. Ab la mateixa ploma firmará un decret imposant la guerra á tot tránsit per conseguir la pau, que un altre establint las reformas que significan lo desitj de una transacció ab los insurrectes de Cuba. Lo mateix procurarà fer servir l'espasa de 'n Weyler per arma de combat, que de raspador pera borrar conceptes y compromisos escrits ab anterioritat. Tampoch per aquest costat podia sobrevenir la crisi.

Menos encare pel cantó de las divergencias internas en lo ministeri. En tot govern canoví, ell mana y 'ls ministres obeheixen. D. Antón es la lloca y 'ls minis-

tres els pollets. La lloca 'ls ha tret de l'ou y tots el segueixen contents ab tal de que 'ls deixa espicossa. Bonna prova de la seva autoritat indisputable es lo fet de haver presentat la dimissió del ministeri de una manera soptada y sense pendres la pena de consultar als seus companys. Tot ministre de un govern canoví, desde l'moment que li posan la menjadora á la gavia, ja sab que ha de fer com lo lloro del portugués del quento: anar ahont lo portin.

Donats aquests antecedents ¿com se justifica l'existència de la última crisi?....

Casi m'atreveixo á aconsellar á D. Anton que quan li dirigeixin aquesta pregunta respondui de la següent manera:

—Senyors, jo que soch un sabi en tot, inclús en fisiologia, havia observat que 'ls meus amics estaven tan aferrussats á las viandas del pressupost, que á la major part d'ell els havia agafat singlot. ¡Pobrets!... Quina pena feyan! En aquesta situació se 'n va ocorre donarlos-hi un susto, á veure si 'ls hi passaria. Y tal dit tal fet. Anunciar la crisi ha sigut lo mateix que posar oli en un llum. Y una vegada lograt lo que 'm proposava, tornó á asseure'm á la presidència de la taula, y que continuhi 'l tiberi.

* * * Pero la crisi, ab tots los seus incidents ha produgit un verdader desgabell en lo camp de la monarquia restaurada.

A Palacio han anat compareixent los homes més importants dels partits y alguns dels prínceps de la milícia més ficats en lo joch de las intrigas.

Únicament s'ha prescindit del consell del home de la daga florentina. Y aixó que no feya pas molts días que 'n Silvela demanava la intervenció de la regia prorrogativa, com á únic remey als mals de la patria y als badalls de gana de la gent que 'l segueixen. Y ell precisament es l'únic á qui no han cridat. Aspirant perpetuo á matador se vá fent vell y no li concedeixen l'alternativa. Quan se 'n recordin ja no li quedarán ni quatre pels per subjectarse 'l monyo.

Los prínceps de la milícia per la seva part res tenen que agrair á D. Anton, qu'en diverses ocasions ha tingut l'atreviment de rifarse'l ab tot lo salero del mon. Y á pesar de tot, després d'evacuada la seva consulta, D. Anton continua remenant las cireras. La gran sort es que segueixen espases á proba de desaires.

Pero l'espectacle més bonich es el que están donant los fusionistes. Ells ja 's menjavan la poma, y aquesta se 'ls ha tornat un codony vert, tan aspre, que al clavarhi las dents s'han quedat fent las més extravagants ganyotas.

—D. Práxedes ens ha enganyat!.... —cridan exhalant la rabia que tenen dintre del cos.

Suposan—y potser tinguin rahó sobrada—que l'home del tupé, constant en lo cumpliment fidel del pacte del Pardo, va aconsellar la continuació de D. Anton en lo poder. Perque—diuen—si l'nostre jefe hagués volgut no tenia mes qu'estrenyer la ma, y peix al cove.

Y estan que trinan y á punt d'enviarlo tot al botavant. No es fàcil què ho fassin.... perque ¿quín remey els queda mes que picar de peus y ballar de gana?

* *

Espectadors desinteressats de la crisi del singlot, res mes ens cal que senyalar sos mes divertits incidents. Resolta aquesta en la forma divertida que acabem de veure, tal es l'estat de discontent y desorganisació del camp monàrquic, que tot induix a esperar que la pròxima serà la crisi de les últimes badalladas.

P. K.

ENÍM motius per desmentir terminant las malévolas notícies escampades pels enemicos de la fusió republicana. Los que s'eforsan en ponderar que la fusió s'ha fet a benefici exclusiu de la fracció centralista, olvidan que totes las fracciós han desaparegut per expressa voluntat de les mateixas, y per consegüent los dignes individuos del Directori, olvidada com està la seva antiga procedència, no son avuy mes que republicans a secas.

Dats los resultats de l'Assamblea, podem ben assegurar que no hi ha vensuts: no hi ha mes que una vencedora: la causa de la República.

Per lo demés si s'presentessin individualitats prou insensatas que volguessin erigir petites qüestions de amor propi en causes de dissidentiment, la massa republicana enterament desinteressada sabria medirlas ab lo seu desprecí.

La mateixa mesura emplearia ab aquelles altres que tractessin de abusar en profit propi de la representació que han rebut dels seus corregionalistes en qualsevol de les distintes gerarquías qu'exigeix la sólida organització del partit.

Los als y les baixos, los encumbrats y ls humils, tots los republicans sense excepció se deuen a la República y a la Patria. La conciencia del partit es prou pura y al mateix temps sobradament severa per exigir e imposar una conducta acendrada y a l'altura de les solemnes circumstancies qu'estem travessant.

Com un tribut de agrabiment al ilustre periodista D. Alfred Calderón que ns dispensà l'honor de representar a LA CAMPANA DE GRACIA en l'Assamblea Nacional republicana, publiquem en lo present número lo seu retrato.

Designat pera formar part de la Junta Central, sens dupte per sos grans mereixements polítics y periodístics, mes que per la modesta representació que ostentava, aprofitém la present ocasió per trasmètrela la nostra mes cordial enhorabona.

Un párrafo del discurs de n Salmerón en l'última sessió de l'Assamblea nacional republicana:

«Los monàrquics nos ofereixen l'exemple que us impressionarà segurament, de sentir dir als que manan,

que a casa seva ls esperan tots los goigs de la llar, y que casi bé desitjan lluirse de la carga pesada del govern.

»Comparém aquest exemple ab el que ofereix lo modest traballador arrancat dels brassos de la seva família y del taller, únic apoyo dels seus sens dupte, pera portarlo a les Antillas o Filipinas a sostén la integritat del territori, si un dia llansés lo fusell a pretext de que a Espanya l'esperan les delícies de la llar.

Lo paralelo fet per en Salmerón es una estocada mortal.

Precisament lo viu contrast que ofereixen sempre ls que plens de abnegació se sacrifican per la patria, ab los que converteixen a la nació en esclava de les seves concupiscències, es lo punt que sosté ab mes gran arder las nostres aspiracions republicanes.

Notícies de Filipinas.

La guerra s'dona per acabada. Dintre de pochs días a Manila s'cantarà l'*Te Deum*. Cinch mil homes de aquell exèrcit regressaran a Espanya.

»Y s'frares?

Crech que la gran manera de assegurar la pau seria que regressesin també.

A pesar de l'exasperació dels fusionistes, suposant que n Sagasta ls ha enganyat, l'home del tupé contínua tranquil com si tal cosa.

Massa sab ell que ls seus corregionalistes al atacar-lo no ho fan ab el cor, sino ab els budells.

Y ls budells acaben sempre per calmarse. Quan no tenen res per menjar s'alimentan d'esperances.

Rebo una carta de Cuba fentme present que hi ha un bon número de soldats en aquell exèrcit que contan ja quatre anys de servei actiu, a pesar de lo qual fins ara no han sentit que ningú parli de concedirlos la llicència.

Si'l fet es cert, val la pena de que se'n fassa càrrec lo ministre de la Guerra. Sembla que no perque's trobin a Cuba, han de quedarse allà eternament, premiant-se la seva probada abnegació ab un recàrrec de servei. Los sacrificis qu'exigeix la patria no han de traspassar mai los límits de la justicia.

Ha arribat a Barcelona l'general Lachambre. Ell si-gue qui dirigí personalment les gloriosas operacions que donaren per resultat la presa de Cavite, mentres en Polavieja, trobantse malalt guardava llit.

Y a pesar de tot els que prepararen l'estrepitosa recepció de D. Camilo, estigueren quiets com si no hagués arribat ningú.

Los que segueixen las inspiracions del marqués de les Cinquillas, son així: ells medeixen lo mérit dels generals no pels actes de valor que realisen, sino per las parts de rosari que resan.

No n'estaven poch de contents los dignes professors que anaren a Madrid, al tornar del seu viatge.

En Linares Rivas, ministre del ram, els havia promés formalment que suprimiria las comissions d'examen, y que no permetria de cap manera que ls professors que careixen de títol formessin part dels tribunals, per mes religiosos que signessin.

Y en efecte, arribar los reclamants a Barcelona, y trobarse ab que las comissions del Institut se'n van a examinar als alumnes dels col·legis dels Escolapis y dels Jesuitas, formant part dels tribunals los professors de aquestas santas casas, que si no tenen títol académich, en canvi vesteixen sotana y calsan barret de teula, ha sigut una mateixa cosa.

Y no n'hauria faltat d'altra, qu'en los temps que ara correm en Linares Rivas hagués realisat un acte de justicia en perjudici dels privilegis del clero!!!

Prou s'acabava en lo mateix instant la seva vida ministerial. Y lo mes trist es que l'haurien deixat morir sense sagraments.

En canvi ara no li faltarán mans piadosas que l'absoluvin de haver tractat com uns xinos als tan dignes com incautes professors de Barcelona.

CARTA DE FORA. — Molins de Rey. — Ha mort en aquesta vila lo consequent republicà Felip Canalias Boix. Grans son los serveys que havia prestat a la causa del poble. Fill de una familia molt liberal, se distingi desde joventut figurant com a segon tinent en lo batalló de Franchs de la República que manava l'Xich de la Barraqueta. Terminada la guerra civil sigué nombrat tinent d'alcaldia y després Jutje municipal, càrrec que desempenyà a notable pericia y patriotisme. Per sus bellas condicions era volgut y estimat de tota la comarca. Laséva mort ha posat de relleu las grans simpatias que havia sabut guanyar-se. Son enterró que signé civil, per voluntat expressa del difunt, atragüé una gran concurrencia de tots los pobles del Llobregat; numerosos veïns hi assistiren, y l'resto de la població l'veié desfilar ab lo major respecte. Signé sepultat en lo cementiri neutre, usant de la paranya per a despedir al dollos consequents republicans D. J. Sabat y D. L. Ripoll. Ab la mort de n Canalias que s'troba en la flor de la edat, ha perdut lo partit republicà un element de verdadera importància.

PLANXS FILIPINAS

OM a mitjans de Mars del any corrent.

En Polavieja desde Manila telegrafia a n'en Cánovas:

»Això es mes gros de lo que sembla.

»Pera sofocar la insurrecció filipina se necessitan mes soldats, molts mes soldats dels que hi ha aquí.

»Podria enviárem vinticinch mil a tota pressa?

El mònstruo 's queda com qui veu visions.

—Vinticinch mil homes mes!.... Potser si que don Camilo s'pensa que jo'n tinch una fàbrica!.... Vinticinch mil homes!.... ¿D'ahont vol que ls tregui?

Las vacilacions de n Cánovas fan perdre la calma a las rotatives.

L'Imparcial, l'Heraldo, aquests grans diaris que tiran tant (las didas, d'una criatura que xucli molt, també diuen que tira,) se plantan davant de don Anton y li arman l'escàndol hatxe.

—Que no ho sent lo que li demana en Polavieja? Per què no 's hi envia aquests vinticinch mil soldats?

—No puch, noys! Ja n'hem embarcat prou de gent. Qui sab com se 'l pendrà l'opinió un altre envío de tropas!

Los de las rotatives perden els estreps.

—La opinió!... Aquí no hi ha mes opinió que nosaltres. El govern no té altre deber qu' escoltar los consells de la premsa de grau circulació....

—Pero permetéume que us digu....

—¿Qué? ¿que voldrá dirnos, que nosaltres no sapiguém?

—Potser no n'esteu ben informats dels assumptos de Filipinas....

—Cóm!... Dúptar de la nostra informació?.... Això es una ofensa, una falta de respecte, una barbaritat!... Demaném que s'obrin les Corts pera parlar d'això, demaném que 's mundi l'govern.... y demaném que s'envihi vinticinch mil homes a Filipinas!—

L'Heraldo y l'Imparcial continúan esgargamellantse y fent grinyolar las rotatives; pero en Cánovas se tapa les orelles ab totó fluix per no sentir l'escàndol, y l'pedido de n Polavieja queda sense servir.

Hem arribat a últims de Mars.

Desde Manila en Polavieja diu al govern:

—Estich malalt, no puch cuidárem d'això. Presento la dimissió del càrrec.

Explosió en el camp de las rotatives.

—Que tal!... El govern comensa a cullir el fructe de las sévas torpes. La dimissió de n Polavieja en conseqüència de la negativa de n Cánovas a enviarli 's vinticinch mil homes que necessita.

—Y qué ha de necessitar!... —replica l'mònstruo, qu'en quant a testarut no hi ha qui 'l guanyi.

—Qué si que 's necessita! Ho diéhem nosaltres, ho diu ell mateix, ho diu fins l'arquebisbe de Manila, qu'está més ben enterat d'això que ningú!

—Eufi—murmura en Cánovas arronsant las espàtillas:—jo, vinticinch mil homes més, no 's hi envio.

—Ah!—fa l'Imparcial sacudint violentment la seva rotativa—car lo pagarem aquest error!

—Oh!—suspira l'Heraldo, ab els ulls plens de llàgrimas:—ipobres Filipins! Comensémosen a despedir!

Els soldats, efectivament, no s'envian.

En Polavieja, efectivament, torna a Espanya.

El govern nombra capitá general de Filipinas a n'en Primo de Rivera.

Y...

D'un diari d'avuy (10 de Juny):

«Segons notícies serias de Manila, la guerra s'pot considerar com acabada.

Dintre de poch tornaran altre cop a Espanya cinch mil homes.»

—Y ls de las rotatives tan frescos! —Y l'general Polavieja condecorat ab la creu lloredada de San Fernando, pensionada ab deu mil pessetas l'any!...

FANTÀSTICH.

LA CANÇÓ DE LAS REFORMAS

La cansó de las reformas pel seu ritme empalagos potja casi titularse la cansó del enfadós.

Diu que Cuba las demana,

díu que l'iris de la pau

desseguit que allí s'apliquen

brillarà sobre l'cel blau.

Y no obstant, si als que governan

del assumpto 'ls preguntém,

veus'quí poch més o menos

la resposta que 'n trayém:

—Es qüestió de quatre dies,

el moment està ja a prop;

aquest vespre 'l ministeri

pensa darhi l'últim cop.

De Madrid cap a l'Habana

corren parts dia y nit;

dia y nit desde allá a Cuba

venen parts a Madrid.

—Miran que la gent s'empipa.

—Calm, desseguida va.

—Miran que l'país murmura.

—Ben poch s'haurá d'esperar.

Y sempre ab aquests romansos,

Lo general D. JOSEPH LACHAMBRE,
reconquistador de Cavite.

que prompte.... que ja.... que si... els días passan y passan, y el govern no més sab di:

—Las reformas van de serio, el moment està ja à prop: no més falta rellimiarlas y donarhi l' últim cop.

—¿Per qué no están ja aplicadas?— guntá el país en pes.

—Perque en aquestas materias convé no olvidarse res. Innovacions de tal género, perque denguin resultat necessitan ser tractadas ab molta formalitat.

—Pero équin dia s' aplican, per veure si marxan bé? ¿Quin dia's posan en pràctica? ¿Aquest mes? ¿El mes que vén?

—La fetxa no pot fixarse, pero es próxima, està à prop: per da l' pase à las reformas sols hi falta l' últim cop.

S' ha de consultá à n' en Weyler, s' ha de congregá 'ls partits, s' ha de veure que 'ls hi sembla als cubans més distingits. Esmentats alguns defectes qu' encare tenen remey, y obtingut el visto bueno del simpàtic Mac-Kinley, las reformas anheladas desseguir s' aplicarán.

—Pero, signin més explícits, ¿no pot dirse encare quan?

—Es qüestió d' un xich de calma, el moment està ja à prop: els ministres sols s' ocupan en donarhi l' últim cop.

Y ab questa cantarella y aquest teixi y destexi, las ponderadas reformas no avansan gens de camí. Allá tothom las demana, aquí tothom hi te fè.

—Per qué, donchs, tanta patxorra? —Pot sapiguerse per qué?

Per xo'l poble qu' es qui paga els gastos d' aquest sarau, s' enfada y dia als que tenen de las reformas la clau:

—¿S' aplican o no s' aplican? —E-tán lluny o están à prop? —Caballers, que això ja cansa! —Sortimne d' un cop!

C. GUMÀ.

A TARRAGONA

Una campanya de moralitat administrativa empresa ab valentia per lo periódich republicà *El Orden*, li ha valgut denuncias, persecucions, y alguna cosa pitjor encare.... una veradeira anyayassa.

Es precis saber que Tarragona està sufrint actualment baix lo poder de la familia Orovió (1). Lo pare Orovió fá d' arcalde; lo fill Orovio, de jutje municipal, y un altre Orovio, germá de aquest li presta quart y ajuda en cert cassos apurats y de compromís. De manera que si no contó mal, la política tarragonina obedié a las inspiracions del ex-republicà, y ex-radical y ex-constitucional, y ex-fusionista y avuy conservador y tal vegada demà carli D. Pere Antón Torres, descansa en l' actualitat sobre tres jochs de pantorrillles Oroviànas.

Coneguts aquests antecedents, han de saber, qu' en una de las causes entauladas contra *El Orden*, y ab l' idea preconcebuda de perseguir à determinadas personas, sigan ó no autoras dels atacs dirigits à Orovió para arcalde, l' Orovió fill, Jutje municipal, va permetre exercir una pressió escandalosa sobre l' regent de la imprenta Joseph Pijoan Gené Aixis à lo menos lo Sr. Pijoan ho ha consignat ab tots los ets y uts en una formal denuncia presentada al Jutjat de instrucció de aquell partit.

En la expressada denuncia, afirma l' denunciante que l' dia 1 del corrent al sortir del traball, un amic seu invitant-lo à anar à passeig, l' impulsà à entrar en lo despaig del Jutje municipal Sr. Orovió fill. Una vegada en lo despaig (parla l' Sr. Pijoan) en el que s' hi trobaven lo Sr. Jutje y l' seu senyor germá, lo Sr. D. Gayetano Martí y de Lleópart y l' secretari del Jutjat, vaig sentir ab lo major assombro que l' Jutje municipal senyor Orovió m' sometia à una serie de interrogacions fentme firmar algo que, cohixit è impresionat per lo que m' estava succeixint y al trobarme davant de tantas personas que no sabia si estavan ó no constituidas en autoritat y si podian obligarme ó no à ferho, vaig firmar un escrit que m' presentà l' secretari, sense saber lo que feya ni donarme compte de si lo que m' havian llegit era exactament lo que jo havia respot à las preguntas y exhortacions que m' feren los dos germans Srs. Orovió y l' senyor Martí y Lleópart.

Després de haver firmat l' escrit à que m' refereixo, me feren firmar una papeleta que per la copia que m' entregaren en lo mateix acte y que acompaño, entenç ara que devia ser una papeleta de citació corresponent à un acte de conciliació.

Aixis las gastan els Oroviós de Tarragona.

Verdaderament, lo fet tal com el consigna en la séva denuncia l' regent de *El Orden*, es inaudit. En cap país del mon se

(1) Orovió: ne Orovió com podria posar lo caixista inadvertidament.

realisa apelant al procediment de la sorpresa un acte de justicia que té ls seus tràmits taxativament marcats dintre de la llei. Veritat es també que cap altre país del mon està patint com Espanya, baix lo poder y domini del caciquisme més odios.

Sobre aquest fet cridém l' atenció del digne President de l' Audiencia territorial de Barcelona, superior gerarquic de tots los Jutjes municipals de Catalunya. Ja es una situació que s' presta à no pochs abusos, qu' en una mateixa localitat, lo pare siga arcalde y l' fill Jutje municipal. L' administració de justicia, amparo de tot ciutadà honrat, exigeix que no se la puga fer objecte baix cap concepte de procediments anàlechs als que s' emplean quan se preparan las tupinadas electorals.

P. DEL O.

N dels corresponials del Brusi va encendre dos mistos per iluminar las tenebras de la crisis.

Misto número hu: «Existe dissenyimiento profundo entre la Corona y el Sr. Cánovas.»

Misto número dos: «El fundamento de la crisis es la negativa de la Corona à compartir las consecuencias del acto del duque de Tetuán que motivó la retirada de las minorías.»

Y no obstant los fusionistas s' han quedat ab la bofetada y D. Antón ab la clau del rebost.

—No 'ls sembla que l' Brusi al encendre aquests dos mistos s' ha cremat els dits?

Als Estats Units continuan suministrantnos dutxes y mes dutxes, y emplean lo sistema escosés: una de freda y un' altra de calenta.

La freda va consistir en la declaració de la beligerancia votada pels senadors; y la calenta en retrassar la proposició de beligerancia per la majoria del Congrés. Per 75 vots contra 45 van ser derrotats los jingoistas.

Mentre duri l' aplicació del sistema hidroterapich, tant si las dutxes son fredas com si son calentes, als espanyols no 'ns queda més que un recurs: arrossars las espatlles.

Sembla que l' nou acorassat *Alfonso XIII* que havia de tenir 7,800 caballs de forsa, en las probas oficials practicadas no 'n va desarollar més que 7,177.

Resultat: una diferencia de 623 caballs.

Ja 'm sembla que l' famós Beranger surt al reparo de las censuras que se li puguin dirigir, exclamant:

—¿Qué volen dir 600 caballs més ó menos? ¿No tenim burros à Espanya? Donchs no hi ha que apurarse!

Hi havia un malalt, que patia bastant. Diguémne la política espanyola.

En lo mes fort de una crisis, van ser cridats à consulta casi tots los metges de la facultat. Diguemne 'ls cap-padres de la política monàrquica.

Y á pesar dels grans esforços dels doctors, lo malalt no vā poder expelir la solitaria. Diguemne D. Antón Cánovas del Castillo.

La Epoca de Madrid, sense consideració al gran mico que han rebut los fusionistas en la ditzosa crisi, se permet encare ferhi la brometa.

L' altre dia deya que 'ls sagastins posseheixen cinch solucions distintas als problemes actuals, ó siga una per cada un dels cinch grups en que s' divideix lo partit. De manera—afegia l' diari conservador—que quan els en fracassí una, sempre 'n tindrán un' altra de preparada.

Crech que *La Epoca* s' ha errat de comptes. Los fusionistas ademés de las cinch solucions particulars ne tenen un' altra de carácter general.

—Preguntan quina? La solució de goma.

Aquesta, sobre tot, quan no 'ls cridan à menjar, l' usan à tot pasto.

Los senadors yankees y 'ls senadors inglesos s' entretenen jugant per medi del cable una partida de aje-drez.

En cambi 'ls senadors y 'ls ministres espanyols jujan al borinot.

Y de tant en tant hi cau alguna clatellada.

Al sortir de Palacio l' ex-héroe sàguntí, 'ls periodistes lo voltaren preguntantli sobre las sévas impresions.

—Quieren Vds. conocer mi opinión?—els vā dir—Pues este Gobierno puede caer.... ó no caer.

—Ay quina gracia!

Vels'hi aquí un home que quan deixi la espasa d' héroe, podrà empunyar la xeringa de doctor de *El Rey que rabió*.

Sempre m' ho havia figurat que acabaria per desem-

penyar los papers de caricata de la monarquia restaurada.

Ha pujat de preu lo lloguer de las cadiras en algunes iglesias de Barcelona.

Es la marxa general dels temps. Tot puja, menos los jornals dels treballadors.

L' altre dia ho deya un Mossén: —Els que vulguin anar al cel ab comoditat, es precís que afuixin la mosca!

Una consideració política de la cullita de *El Liberal* de Madrid.

«Estém avuy com á principis de sigle: sols que ara tenim un Godoy per partida doble, l' Sr. Cánovas y l' Sr. Sagasta.»

Conseqüència lògica: lo dia que acabém ab aquest parell de Godoys en la mateixa forma en que 'ls nostres antecessors van acabar ab l' altre, podrém dir que 'ns hem tret prop de cent anys de sobre.

Per consolar als fusionistes de las sévas afliccions, en Cánovas els hauria de convidar à fer un àpat à la Huerta.

Y com á primer plat podria ferlos servir una bona sopa de rebaquet de la cullita.

Quan l' héroe del Lloron va arribar à Madrid cridat per la corona, estava molt xarmant y contava à qui volta sentirlo la vida regalada que feya à Teyá.

—Me llevava—deya—à l' hora en que s' despertan las gallinas y surtia à dona 'l vol. Després me'n anava à casa y per fer boca 'm cruspià un bon tros de butifarra, pernil, anxovas y altras cosetas....

Si jo l' hagués sentit, m' hauria permés interrompre'l dihentil:

—Ja 's coneix qu' es un bon sastre. ¡Vaya una manera de provehirse de agullas d' enfiar vi!....

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª XARADA.—Pen-ti-na-do-ra.

2.ª ANAGRAMA.—Marit—Martí—Mitra—Timar.

3.ª GEROGLIFIC.—Per visitas los forastés.

Han endavatin las 3 solucions los ciutadans Miraneyas, P. de l' Olla, J. Burriumba y N. Xalety Xalat; n'han endavintas 2 Un segon Masnouhi, J. Carreras y N. Baliga Balaga; y 1 no més M. Vancells. Sardinapalo, Pau Salabragas y J. Ripoll.

ENDEVINALLAS

XARADA

De la noya de n' Quart-prima qu' es dos-tres-quart va probar un jove de molta estima pro que tot ho prima-quart.

Va dir que dels amors d' ella una total ne faria

y que hu-dos quart valdría doble del que quan fos vella.

Y en fi, digué que son pare en un quart-tres traballant no fa prou diners encare per lo qu' ella va gastant.

FABRICANT DE COTILLAS.

ANAGRAMA

—La Tot me va convidar à Vallvidrera à esmorzar, ficant com si fos molt rica la tot gran dintre la xica.

—Dins que per tú va fer tot?

Senyal que tens molt bon dot.

VICENTÓ.

GEROGLIFIC

I M I

I O L

M A

Y V

TOT

N. N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans A. Amor, Barraixà III de Vilafranca, J. Acsur, Afaya Canaris, Joseph Ois, Un de la forsa de Parthos, T. de Bassa Vilafranqui, R. Joyà y Poluigep, Cisquet de Ripoll, Noy de Tona, L. Garcia, J. Vila Fontseré, Un segon Masnouhi, Anton Zuzuz, Mateu Esclop, Narcís del Toro, Pau Fallofa, y M. Mairons.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans J. M. Vives, Tap de suro vilafranqui, Petet Panxeta, Net dels Almogavers, J. Torrent de Arenys, Joan Petit de Vilafranca, Melon Cansado, J. Santiago, y J. B. V.:

Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà P. Vallsmadella: Lo seu article daria mala digestió al que 'l llegiss després de dinar.—F. Leporace y Llado: L' envio de aquesta setmana va bé.—J. Staramsa: Es originalíssima.—E. Bosch y Viola: No 'ns acaba de agradar.—Félix Cana: Va bé.

Escola Vilafranqui: La xarda es molt defectuosa.—Lluís C. Callico: Rebuda la composició: va bé.—Mayet: Idem la de vos té y mil gracies.—Surisentí: Lo mateix li dihem.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

SEMANA DE CORPUS

Los gegants d'Espanya